

טלפון מז
הקונצרט

עורך מוקד, יעקוב אחימאיר, ידוע בקרב עובדי הטלוויזיה כאוהב מושבע של מוסיקה. כך שלא היה זה

עורך אחימאיר סקופ מוסיקלי

פלא למצוא את אחימאיר בקרב קהל המאזינים לאורטוריה המשיח מאת גיאורג פרידריך הנדל, שהועלתה כאולם בניינייה האומה בירושלים. כאשר החלו ההתפרעויות של אנרכי ישיבת מרכז הרב באולם, קם אחימאיר ממקומו, ניגש לטלפון ציבורי וטלפן למערכת מבט ודיווח על המתרחש במקום. מאוחר יותר ניסה עורך כימעט חצות, דן רביב, לשכנע את אחימאיר לבוא לאולפן כימעט חצות ולדווח לצופים אישית על שהתרחש בבנייני האומה. אלא שאחימאיר לא היה מוכן לעזוב את הקונצרט.

בנוכחות יעקוב אחימאיר ואחרים. הוא אמר: "בוא נתגייס לאש"ף" ●● מגמה חדשה בחוגי הוועדה-מנהל של רשות-השידור היא שלא לאשר את מינויו של מנהל חטיבת-התוכניות של הטלוויזיה, צבי (צביקה) שפירא, כמינויקבע. הסיבה: שפירא לא מילא את ציפיותיהם של חברי הוועדה-מנהל. כמה מחברי הוועדה-מנהל בודקים את האפשרות להציע למנהלת התוכניות של הטלוויזיה הלימודית, יוהנה סרנר (מי שהביאה למסך את זהו זה קרובים קרובים וערב חודש) את התפקיד של מנהלת מחלקת-התוכניות של הטלוויזיה הכללית. לדעתם של אותם חברי הוועדה-מנהל, עשייה יוהנה פרנר לרענן את לוח-השידור הטלוויזיה, ולכנותו בצורה מקצועית וטלוויזיונית יותר ●● אחד ממאפייני עידן סער" בטלוויזיה, הוא ההפחתה הממוצעת של חצי שעת-שידור ליום. בלוח-השידורים הנוכחי, מסתיימים מרבית המישורים בשעה 23.30, ולא כפי שהיה בתקופת יצחק שימערני בטלוויזיה, הגיב על כך אחד ממנהלי-המחלקות בטלוויזיה (לשעבר): "על חברי הוועדה-מנהל, כנציגי הציבור, לראות לאחד מהשניים: או שחציה-השעה האבוד יושב ללוח-המישורים, או שדמי אגרת-הטלוויזיה יופחתו יחסית לזמן שסער קיצץ מלוח המישורים" ●● חיים רביב, ערך שבוע שעבר סיור בן יומיים בלבנון, כדי לבחון את הנושאים האפשריים לכתבות מבט שני (שהוא מונה כעורכה) ●● הקטעים המצונזרים מכתבות הטלוויזיה בידי הצנזורה הצבאית מועברים, באחרונה, לידי גינור-המדינה ●● בישיבת בוקר העלה אחד הכתבים הצעה לעריכת כתבה על רשת המקומונים רחוב ראשי והעיתות שבין העורך התל-אביבי יאיר קוטלר לבין מנהליו אלי ניסן ושלמה עבאדי, בענין: הלחצים הכלכליים והפוליטיים. הכניב על הצעה קרפין: "יאיר קוטלר — זה לא סחורה בשבילנו" ●● משבר רחוב ראשי עורר רוגו רב בקרב עובדי-החדשות של הטלוויזיה: הסיבה: כאשר ייצג את ענייניהם של כתבי הטלוויזיה, בעת ששימש כיו"ר אגודת-העיתר נאים, התנגד ניסן להצעים פוליטיים. עכשיו הוא מסמל לחצים כאלה כסיכסוך במקומונים. לדעת הכתבים, תהיה נכונה בעיני מוסרית כאשר ישוב לטלוויזיה, עם תום התופשה ללא-אש-שלו.

בשיעורי-עברית. הוא מבקר את השפה של כתבי מבט ומתקן את שגיאותיהם. בשל ההערות הבלשניות של קרפין, מתארכות ישיבות-הבוקר, וכך מתקצר יום העבודה של הכתבים.

המיסוד של לפיד

חלק ממדיניות רשות-השירור היא להימנע ככל האפשר מהעסקתו של המנחה לרון לונרון. מדיניות זו נולדה אחרי שאלת, ילדי האר-פריג" של לונרון בימיה הראשונים של מילחמת-הלבנון. אך הגדיל עשות, מנכ"ל הרשות, יוסף לפיד, שהצחיר בישיבה האחרונה של מליאת הרשות כי לונרון מובטל בשל רצון ההנהלה. למרות זאת, הורה לפיד למנהל חטיבת התוכניות, צבי (צביקה) שפירא, להכשיר את לונרון לסידרת תוכניות, שתשודר בימי החגים, ושתתייחד לחגי ישראל. שפירא צירף ללונרון את ורד ברכמן כמפיקה.

לונרון וברמן דרשו נושאים שונים, ובהשראתו של שפירא ניגשו אל אחד מיועצי שרה-חינוך והתכנות, שהוא גם השרה-ממונה של רשות-השירור, יועץ-השר הפך גם ליועץ הסידרה. בין לונרון, ברמן וכינו סוכמו הנושאים והמראיינים, שיופיעו בסידרת החגים.

כאשר מסר שפירא את תוכניות-הסידרה לידיו של לפיד, התפרץ זה בתמתי-זעם ודחה את ההצעות. לפיד לא ידע כי הסידרה זכתה כבר בכירתו של שרה-חינוך-והתכנות.

עתה לא ברור כיצד יצא לפיד מהמילכוד שטמנו לו שפירא, לונרון, ברמן ויועץ-השר.

הסכמים מתחת לשולחן

למרות כתבתו המעולה של איתן אורן על הצגת גירוסים מאוחרים, על-פי סיפור של א.ב. יהושע, עדיין עומד עורך מבט, מיכאל קרפין, בסירובו להחליף את ראש הרסק לתרבות ולאמנות של הטלוויזיה, עמוס (קוקי) ארבל.

יחד עם זאת, עורך ארבל נשבע שעבר כעס רב אצל קרפין. הסיבה: הסכמת-מחת-לשולחן בין ארבל ומפיק התוכנית שמונה וחצי אפריים סטן, על ויתורים, למניעת כפלי-כתבות. ההסכם ניכפה על חטיבת החדשות בלחץ של מנהל הטלוויזיה, טוביה סער.

הסיבה לכעסו של קרפין: שליחתו של צבי (צביקה) לרון להכנת כתבת-דיווח על תערוכה. כאשר הציע זאת קרפין, קם ארבל והודיע: "אנחנו מנועים מלצלם כתבה שכזאת, מאחר ו88 מכתבים כתבה על התערוכה" תגובתו של קרפין: "אני לא אקבל מכתבים על דיווח על תערוכה מטוביה סער"

כאן התערב מנהל חטיבת-החדשות, יאיר שטרן, וכפה על קרפין את קיומו של אותו הסדר-מחת-לשולחן.

פסקול

לפיד מתגייס לאש"ף

בבניין הטלוויזיה, ובעיקר בחדרו של טוביה סער, הלוטש עניינים לעבר מישורת מוביל רשות-השירור, ממתנים לכינוסו של הוועד הבוחר של מעריב, שיתכנס החודש כדי לבחור בעורך הבא של הצהרון. יוסף לפיד הוא אחד המועמדים, וסער אירגן "לובי" (שדולה) למענו, מבלי שלפיד ביקש זאת ממנו ●● סיפור אחר, העוסק ביוסף לפיד, מתייחס לסיורו של אהרד יערי, שהוכן למישרד המיוחד של הטלוויזיה, שהוקרן ביום-השנה לפרוץ מילחמת-הלבנון. כאשר צפה לפיד בסירטו של יערי, לפני שידורו,

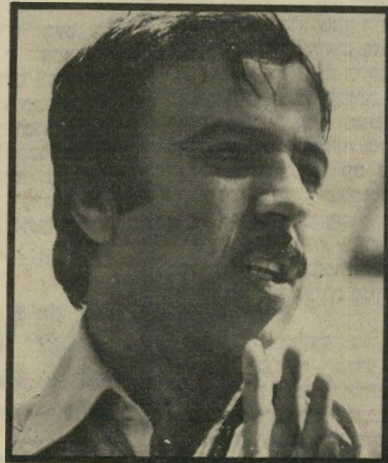
למתיחה בלתי-מסתיימת כימעט של מסטיק אינפנטילי. לכתבתו של לבנשטיין, כולבוטק המחודש, בלא דניאל סאר, הצטרפה גם "הומורסקה" אינפנטילית לארפחות של דני רורז — ומפיקי כולבוטק מאיימים שאחיותיה יתבססו בעתיד בתוכנית שנועדה לשמש תוכנית לצרכנות, ולא תוכנית לפארודיות חסרות-טעם. כולבוטק המחודשת נראתה כפארודיה על כולבוטק של העבר הלא-ירחוק.

מאחורי הקלעים

כלב השמירה של קרפין

הכיניו האחרון הרווח בחטיבת-החדשות של הטלוויזיה הוא "כלב השמירה של קרפין" הוא מושמע מאחורי גבו של הכתב-לשעבר לשטחים הכבושים, רפיק חלבי, שהפך עורך-מישנה של מבט, כאחראי להתקנת הסרטים למהדורה. רפיק חלבי, מי שעבר נימנה על ראשי הלוחמים להבדעה עיתונאית חופשית במבט, הפך נושא-כילוי של קרפין, תוך שהוא מגן גם על כישלונות-דיווח.

רוגמה לכך בלטה באחת מישיבות-הבוקר האחרונות של מבט, שבה התייחסו כמה כתבים לאופן הריווח הקלוי של הכתב לענייני-בריאות, בני לים, על הילדה הזקוקה לצינטור, ושבשל שכינת הרופאים חיייה נתונים בסכנה. (במשך קרוב לחודש, סיפר לים לכתביה-מחלקה על כתבת-הילדה, עד שכמה מהכתבים אמרו: לים

עורך-מישנה חלבי נעלי-בית למילסון

ממתין למותה של הילדה, או לאסון אחר, כדי שיהיה לו "סקופ")

כאשר כתבי מבט ציינו כי לים לא הביא את תגובת הרופאים והנהלת בית-החולים, יצא חלבי להגנת הכתבה, ולעצם הקרנתה ככתבה-פיתחת את מבט. הכתבים גם השתוממו על חלבי, שכעורך-מישנה לא בחזין בעובדה שהכתבה נראתה ככתבה מזומנת של דוברת מישרד-הבריאות. העיר על כך אחד מכתבי מבט: "כאשר שמעתי את חלבי מגן על הכתבה, דימינתי אותו לעצמי כשהוא עורך כתבת-על-יבית עם מנחם מילסון, בשמשו ככתב לענייני השטחים הכבושים"

הלשו של קרפין

מאו הוטל על מיכאל קרפין לשמש כעורך זמני למבט, החלו כמה מכתבי-החדשות לכנות את ישיבות-הבוקר בכינוי "אולפן מבט". הסיבה: קרפין פותח את ישיבות-הבוקר

צל"ש

שוב יומן אירועים

למיכה לימור, עורך השבוע — יומן אירועים, על היומן האחרון, שהצליח להביא כתבות בעלות גון אקטואלי. היומן הצליח להתעלות מעל לכל דיווחי מבט של השבוע שקדם ליומן. בין הכתבות שבלטו ביומן, כתבה של ג'ודי לויץ על רשימת תמי" (צולם ביום חול"), שהציגה את הריקנות האידאולוגית של רשימה עדתית זו. כתבתו של גיל סדן, שעסקה בראשי-עיר צה"ליים בשטחים הכבושים, הצליחה לשקף מצב אבסורדי ומאוס זה עד תום. כתבתו של איתן אורן על התפשטות הנישואין האזרחיים בישראל הצליחה לשוב ולהציג את

כתב לירד דוגמה דיווחית

הכפיה הדתית במדינה — במערומיה, אם כי גלשה לתשרי-רשרות למיפלגתה של שולמית אלוני, המטפיה נגד הכפיה הדתית בעודה סמוכה על שולחן המערך, אבי הכפיה הדתית במדינה. אורן הקפיד שכרונות-התעמולה של המיפלגה יופיעו ככל התצלומים של הכתבה.

חזית אלגנטית

לשרה-ביטחון משה ארנס ולמראייניו במוקד, יעקוב אחימאיר והכתב הצבאי דן סממה, על ראיון תרבותי שהגיע לרמה אנגלית. השלושה הוכיחו שגם בעברית אפשר לנהל דיון ענייני-תרבותי, תוך כהנתר הבעיות, ללא מתחים אישיים והתנפלויות הרדיות. הראיון הוכיח שארנס הוא פיקח בהרבה מאריאל שרון, ועל כן גם מסוכן הרבה יותר — כי גישתו הקיצונית, לגופם של דברים, אינה בולטת לעניין, בהיותה מוסתרת מאחורי חזית אלגנטית, ידידותית ותרבותית. ארנס היה מוכן בהחלט לתת אשראי לאופוזיציה ולכלייה-היקשרות, אך מתח עליהם ביקורת עדינה, שהיא משכנעת ויעילה הרבה יותר.

הלידר של לירד

לכתב הטלוויזיה והרדיו לשעבר בגרמניה, צבי לירד, על כתבת מבט שני שלו, שעסקה בהתעוררות הפאציפיסטית של הרוד הצעיר בגרמניה, נגד ההודינות הגרעינית של מערבי-גרמניה. כתבתו של לירד, שהורכבה מקטעים שהוא צילם וריאיון ומקטעים, מתוך יומני-חדשות גרמניים וסרטים תיעודיים גרמניים, מוכיחים את נחיתותה הדיווחית של הטלוויזיה הישראלית, בהשוואה לגרמנית, כסיקור נושאים חברתיים, חוצר-למנטריים. אם ליטול את הכינוי הטלוויזיוני "לידר" (סרט) טלוויזיה לבן, המוליך את סרט הטלוויזיה לפני התמונות המוקרנות, ספק אם סירטו של צבי לירד ישמש לידר דיווחי לכתבי הטלוויזיה הישראלית, המרווחים על נושאים חוצר-למנטריים בארץ. סירטו של לירד הוכיח את העלויות המוסרית של צעירי גרמניה, נכון לעכשיו, על בניידורם בישראל.

צל"ג

מסטיק אינפנטיל

לכתב, כולבוטק" דני לבנשטיין, על כתבתו הארוכה והמיגיגה (10 דקות-שידור) שעסקה במיכונות המישרה בדרכים. הכתבה, שזיהתה ראוייה לרקת שירור וחצי, מבחינת העניין הציבורי והטלוויזיוני, הפכה במסך

פורום לוויית

ישיבת פורום החדשות האחרונה הוקדשה לדיווחי קול ישראל והטלוויזיה על לוויית הרוגי צה"ל בלבנון. המשתתפים בפורום רחו אחר באחד את הטענות של אנשי-הליכוד, שסיקור הלוויית מוריד את המוראל הלאומי. דעת כל הנוכחים היתה שיש להמשיך בריווח ובשידור לוויית הרוגי צה"ל, היות ויש לכך ערך דיווחי ראשוני-בעלה ומשמעות לאומית, מעל ומעבר למיפלגה זו או אחרת המצויה בשילטון. הפתיע את הנוכחים מנהל הטלוויזיה, טוביה סער, שציין: "במילחמות העבר, ששת הימים ויום-הכיפורים קבר צה"ל את הרוגיו בכתבי-קורות ארעיים, ובתומה של המילחמה נערכה קבורה מחודשת, ביום מטי"ב. בנתי הקבורים הצבאיים הפזורים בחביה-ארץ, אבל במילחמה הזאת החליט ראש אכ"א (לשעבר), האלוף משה נתיב, על קבורה מיידית, בנתי-הקבורות הצבאים, כך שאין אנו יכולים להעדיף רוג אחד על רוג אחר, ועלינו לצלם את כל הלוויית"